

sin Stilling og ifølge sine øvrige Egenstaber maa være istand til at have en grundet Mening om det, hvorom han her har udtalt sig. Idet jeg altsaa tillader mig at bringe den ærede Kirkeminister min varmeste Tak for det Lovforslag, hvormed han er fremkommen, skeer det dog tilbeels, om ogsaa kun for en mindre Deel, paa Grund af Ytringer i de Motiver, der ledsage Lovforslaget. Jeg sigter naturligvis ikke til saadanne Ytringer, ved hvilke han søger at overbevise os om, at der er Trang til en Kirkecommission; thi jeg er ikke enig med ham i det Punkt. Jeg troer hverken, at en Kirkecommission er nødvendig, eller at den vil blive nyttig; idetmindste er min Tro derom saa svag, at jeg ikke tør udtale Nogetsomhelst i den Retning, og det er altsaa som sagt ikke for denne Deel af hans Motiver, jeg føler mig opfordret til at talke ham; men min Tak gjælder enkelte andre Ytringer i Motiverne. Jeg skal da her henvise til Spalte 848, hvor den ærede Minister siger, at der maa „næres et grundet Haab om, at det vil erkjendes, at hvad Lovforslaget indeholder, idetmindste for Tiden ikke ret vel vil kunne indrømmes uden en Begrænsning omtrent som den i det fastholdte“; thi han har her, saavidt jeg skjønner, indrømmet, at hans Lovforslag kan undergaae enkelte, om ogsaa mindre indgribende Forandringer, idet han udtaler, at Begrænsningen for Friheden maa være „omtrent“ som den i Lovforslaget fastholdte; den behøver altsaa ikke at være absolut den samme. Han siger dernæst: „idetmindste for Tiden“ vil der „ikke ret vel“ kunne indrømmes Andet eller Mere, og det er denne Ytring, som jeg ønsker særlig at betone; idet jeg nu skal tillade mig med et Par Ord at vende mig til selve Lovforslaget, idet jeg nemlig fra mit Standpunkt ikke føler mig opfordret til at udtale mig om Mangt eller Meget deri. Jeg skal da først tillade mig at vende mig til Lovforslagets Titel, som jeg maa tilstaae, jeg finder ganske særligt uheldig; jeg forstaaer ikke ret, hvad denne Titel skal sige: „Lov om Valg- og Hjælpemenigheder“. Hvad vil en Valgmenighed sige? Det er heroppe hos os, saavidt jeg veed og skjønner, et aldeles nyt Begreb, hvormod man i Sønderjylland har Valgkald og Valgmenigheder, nemlig saadanne Kald, i

hvilke Menigheden udøver en vis Valgret; men da det forekommer mig, at der er Grund til at antage, eller jeg vil hellere sige til at haabe, at den Tid ikke skulde være saameget fjern, da Menighederne ogsaa hos selv paa en eller anden Maade ville blive deelagtiggjorte i Valgretten, forekommer Udtrykket „Valgmenighed“ mig at være mindre heldigt. Det Samme gjælder om Udtrykket „Hjælpemenigheder“; jeg tilstaaer, at jeg heller ikke forstaaer dette Udtryk, hvorfor man har valgt det, eller hvormed man vil begrunde og støtte det. Ganske vist kan en saadan Menighed, som her tænkes oprettet, paa mere end een Maade komme til Hjælp. Tænke vi os f. Ex. et af de store og folkerige Sogne, som allerede er for stort til, at en enkelt Præst rettelig kan besørge og betjene det, kunde det ganske vist „hjælpe“ baade paa Præsten og Menigheden, hvis der blev oprettet en ny Menighed deri, hvis der blev 2 Menigheder med 2 Præster istedetfor een; men det Samme kunde jo skee ved at slaae et saadant Sogn i Stykker og deraf gjøre to — ja jeg maa vel kalde det, jeg kan i dette Dieblis ikke finde paa noget andet Udtryk — kongelige Embeder, istedetfor at der nu kun er eet; det ene vilde da ligesaa fuldt danne en Hjælpemenighed som det, man her kalder saaledes. Overhovedet maa den ærede Minister tillade mig at sige, at denne Titel forekommer mig at være for søgt, for uheldig, saaledes at jeg alene af den Grund kunde ønske at være fri for den; jeg kunde endog fristes til at udtale, at den forekommer mig i den Grad søgt, at jeg kunde nære en vis Tvivl om, at den er udgaaet fra den ærede Minister selv, der vistnok vilde have betegnet det Samme paa en mere jevn og naturlig Maade, end her er sleet. Hvorfor i det Hele forlade det Navn for disse Menigheder, som, jeg kan ikke sige er gammelt, men kjendt og brugt af Alle, det Udtryk, som forekommer mig fuldstændig at betegne, hvad der skal betegnes, nemlig Udtrykket „Frimenigheder“? Det er det, vi have brugt de foregaaende Aar, da Love af denne Natur have foreligget, og jeg indseer ikke, hvorfor vi skulle opgive dette Udtryk, der allerede har vundet Borgerrret, hvis Betydning Enhver umiddelbart, kan jeg